

Arrest

nr. 192 045 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag gedeeltelijk steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door deze Raad bevestigd bij arrest nr. X van 27 april 2012. De tweede asielaanvraag van verzoekster werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Haar derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep hiertegen werd bij 's Raads nr. X van 19 augustus 2015 verworpen.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: twee dreigbrieven van haar schoonvader, twee enveloppen, een brief van de mensenrechtenorganisatie Objectief en een transcriptie van gesproken WhatsApp-berichten aan haar dochters adres.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het herhalen van

eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de weigeringsbeslissingen inzake verzoeksters eerdere asielaanvragen wordt verwezen, kan geen vooringenomenheid worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin verzoekster zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in casu vooringenomen zou zijn geweest.

Waar verzoekster stelt gegriefd te zijn door de conclusie dat de brief van de mensenrechtenorganisatie Objectief niet kan weerhouden worden, merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden tussen enerzijds haar verklaringen en anderzijds de inhoud van de brief van Objectief met betrekking tot essentiële elementen van haar asielrelaas. Daarnaast blijkt verzoekster eveneens tegenstrijdig te zijn over de vraag op basis van de verklaringen van wie de brief werd opgesteld. Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de bewijswaarde van deze brief en aan de geloofwaardigheid van verzoekster.

Een verwijzing naar de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 22 juni 2016 volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 juli 2017, merkt de dochter van verzoekende partij, I.M., op dat haar moeder, thans verzoekende partij, zich steunt op haar relaas dat zij zal uitgehuwelijkt worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet *in concreto* in op de grond van die beschikking, doch ze beperkt zich, bij monde van haar dochter, tot de algemene opmerking dat zij haar relaas steunt op het feit/de vrees dat haar dochter zal uitgehuwelijkt worden.

In de mate dat verzoekende partij haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als degene die door haar dochter in het kader van haar asielaanvraag worden aangevoerd, met name de vrees te worden uitgehuwelijkt, verwijst de Raad naar 's Raads arrest inzake verzoekende partij haar dochter nr. X van 14 september 2017 waarin als volgt wordt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat zij over geen enkele concrete en overtuigende aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië daadwerkelijk zou worden uitgehuwelijkt. Voorts wordt vastgesteld dat het zich laattijdig beroepen op internationale bescherming niet alleen maakt dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij haar nood aan dergelijke bescherming, maar het ondermijnt ook fundamenteel de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar nakende uithuwelijking. Daarnaast volstaan haar neergelegde berichten (online conversaties met haar nicht Z. en een aantal ingesproken berichten van haar oom S.) niet om de beoordeling aangaande de uithuwelingsproblematiek met de familie van haar vader om te buigen. Verder is de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Een verwijzing naar de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 22 juni 2016 volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde vertalingen van de (audio)berichten en de politieklacht van 5 april 2017, doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielaanvraag, te ontcrachten. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij als 17-jarige slachtoffer dreigt te worden van een gedwongen huwelijk in Tsjetsjenië door toedoen van de familie van haar overleden vader. Verzoekende partij wijst er op dat het Commissariaat-generaal zegt dat zij als bruid in meerdere of mindere mate inspraak heeft in de beslissing omtrent het huwelijk, doch dat zij zal uitgehuwelijkt worden door de familie van haar vader en door hen zwaar bedreigd wordt. Verzoekende partij vervolgt dat uit de WhatsApp berichten blijkt dat zij uitgehuwelijkt zal worden en bedreigd wordt, en dat zij als jong meisje behoort tot een kwetsbare groep. Verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal haar verwijt niet voldoende informatie te hebben over de man met wie zij een huwelijk zou moeten aangaan, maar dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij alles moet vernemen via een nicht, en het niet ongewoon is in Tsjetsjenië dat meisjes op jonge leeftijd worden uitgehuwelijkt zonder veel informatie over de toekomstige echtgenoot. Verzoekende partij voegt daaraan toe dat zij in een zwakke positie staat, zij hier in België een vriend heeft en zelfs recent nog nieuwe berichten heeft gekregen van de familie van haar vader. Verzoekende partij legt een kopie neer van nieuwe bedreigende berichten van haar oom. Voorts oppert ze dat de bewijslast veel te hoog ligt en het niet zo eenvoudig is om een gedwongen huwelijk aan te tonen. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar moeder zich steunt op haar relaas dat zij zal uitgehuwelijkt worden. Tenslotte leest verzoekende partij nog een brief voor.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het summier en ten dele herhalen van haar relaas, met name haar vrees door haar ooms/familie langs vaderszijde gedwongen te worden uitgehuwelijkt, doch ze ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Verzoekende partij brengt immers geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat zij haar vrees met betrekking tot het gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakt: “Ten eerste vreest u dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië uitgehuwelijkt zal worden door de familie van uw vader (CGVS p. 6, 8-10). Welnu, wat dit betreft kan er alvast op gewezen worden dat hoewel gedwongen huwelijken in Tsjetsjenië wel degelijk voorkomen, uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat huwelijken in Tsjetsjenië niet per definitie gedwongen huwelijken zijn en de bruid en bruidegom in meerdere of mindere mate inspraak hebben in de beslissing omtrent het huwelijk. Aldus is het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst onvoldoende om in uw hoofde tot een persoonlijke vrees te concluderen. U verklaart in deze context dan wel dat de familie van uw vader reeds iemand voor u op het oog zou hebben om mee te trouwen (ze lieten daarom weten dat u naar Tsjetsjenië moest terugkeren, en daartoe zeiden ze volgens u zelfs dingen die niet waar zijn: ze zouden het lichaam van uw destijds vader teruggevonden hebben, in de hoop dat dit u naar uw land zou teruglokken) (CGVS p. 6, 8-10), maar na een analyse van deze verklaringen blijkt dat u wat dit betreft over geen enkele concrete, overtuigende aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië daadwerkelijk zou worden uitgehuwelijkt. Zo weet u niet

wie ze voor u al gevonden zouden hebben om mee te trouwen. Behalve dat zijn voornaam A.(...) zou zijn, weet u niets anders te vertellen over deze bewuste persoon. U weet niet wat zijn familienaam is of waar hij vandaan komt. U zegt dat zijn familie misschien rijk is en uw oom op die manier misschien met hem in contact kwam, maar eigenlijk weet u dat niet. U weet niet hoe het komt dat zijn familie rijk zou zijn. U verklaart expliciet niets te weten over de familie van de bewuste man. U blijkt zich bovendien op geen enkele manier geïnformeerd te hebben over de persoon in kwestie met wie u zou moeten trouwen, niet via uw tante die nog in Tsjetsjenië is en met wie u nog contact heeft, niet via uw broers in België die in contact staan met uw ooms, en zelfs niet via uw nicht Z.(...) in Tsjetsjenië met wie u naar eigen zeggen een goed contact heeft en die u alles zegt. Hoewel u dit nieuws bij verschillende aangelegenheden en van verschillende personen zou hebben vernomen, maakt u niet aannemelijk waarom u zich, via de genoemde personen, niet zou kunnen informeren over de man die de familie van uw vader voor u gevonden zou hebben – meer nog, u zegt zelfs dat u niet wenst meer te weten over deze persoon (CGVS p. 7, 8-9). Dergelijke verklaringen omtrent een nochtans cruciaal aspect van de uithuwelijking die u boven het hoofd zou hangen (i.e. de identiteit van de bewuste bruidegom in spe), zijn evenwel dermate vaag dat ze niet overtuigen. Het is opvallend en weinig aannemelijk dat een asielzoeker die absoluut niet wil trouwen met iemand die door haar familie zou zijn uitgekozen en dit element aanhaalt als één van de belangrijkste (zo niet hét belangrijkste) punt(en) in haar asielaanvraag, niet de moeite neemt om zich te informeren over wie de persoon dan zou zijn met ze gedwongen zou moeten trouwen, hoewel ze daartoe toch de mogelijkheden had – u onderhoudt immers nog contacten met het thuisfront (CGVS p. 6, 7). Daarnaast overtuigen uw verklaringen niet dat uw ooms een smoesje in verband met het lichaam van uw vader gebruikten om u terug naar Tsjetsjenië te krijgen om u daar dan uit te huwelijken met de reeds vernoemde persoon. Uw ooms zouden uw broers een paar jaar geleden gemeld hebben dat ze het lichaam van uw verdwenen vader gevonden hebben, maar u zegt dat uw broers dit niet geloofden. U verklaart dat jullie ook hoorden dat dat niet waar was. Als u dan gevraagd wordt hoe uw broer wist dat het niet waar was wat uw ooms over uw vader zeiden, verklaart u dat niet te weten. Meer nog, u blijkt uw broer zelfs niet eens gevraagd te hebben hoe hij dan wist dat dat niet waar was (CGVS p. 4-5). Welnu, aangezien dit element raakt aan de kern van uw asielaanvraag (nl. dat uw ooms een smoesje gebruikten om u naar Tsjetsjenië te krijgen om daar te trouwen), is het weinig aannemelijk dat u geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou moeten blijken dat uw ooms aan het liegen waren en dat u zelfs niet de moeite nam om bij uw broer (van wie u het vermeende nieuws in verband met uw vader vernomen had) na te gaan hoe hij dan wist dat dit niet waar was. Dit getuigt van onaannemelijk weinig interesse in de problematiek die toch rechtstreeks op u betrekking had (nl. een gevreesd gedwongen huwelijk), wat allerm minst bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat het mogelijk is dat de wens van de familie van uw vader om met de bewuste man te trouwen een gevolg is van de oorspronkelijke problemen van uw ouders. Immers, u verklaart te denken dat dit alles te maken heeft met wat er destijds met uw vader is gebeurd, maar u weet het niet goed (CGVS p. 10). In ieder geval, dat uw ooms willen dat u naar hen in Tsjetsjenië teruggaat om er met iemand te trouwen omwille van de problemen van uw vader destijds, is niet aannemelijk, aangezien het CGVS van oordeel is dat deze initiële problemen niet geloofwaardig zijn (zie verderop in deze beslissing). Omtrent deze uithuwelijking die u aanhaalt dient volledigheidshalve nog gewezen worden op het volgende. U verklaart dat uw oom S.(...) al een jaar lang berichten naar u stuurt en u belt met de melding dat u moet teruggaan naar Tsjetsjenië en dat u daar moet trouwen (het gehoor op het CGVS vond plaats eind januari 2017, wat impliceert dat u dergelijke berichten reeds sinds 2016 zou ontvangen) (CGVS p. 7). Opvallend genoeg diende u pas een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 6 september 2016, ettelijke maanden nadat u door de familie van uw vader op de hoogte zou zijn gebracht dat ze willen dat u naar Tsjetsjenië terugkeert en dat ze daar iemand hadden gevonden om mee te trouwen. Het zich zo laattijdig beroepen op internationale bescherming tegen iets wat u naar eigen zeggen absoluut niet wil (CGVS p. 9), maakt niet alleen dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw nood aan bescherming; het ondermijnt ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw nakende uithuwelijking. Hierbij kan vermeld worden dat zowel uw moeder als uw broer (die volgens u van de vermeende uithuwelijking op de hoogte zijn en op dit vlak aan uw kant staan, CGVS p. 10) doorheen de jaren reeds zelf verschillende asielprocedures doorliepen. Zodoende was uw familie, en ook uzelf, hier in België reeds lange tijd op de hoogte van het bestaan van de mogelijkheid om internationale bescherming in te roepen voor problemen in uw land van herkomst. Dat u deze mogelijkheid dan maar zo laattijdig aangrijpt, is weinig aannemelijk. Ter staving van de wens van de familie van uw vader dat u naar Tsjetsjenië moet terugkeren om daar met de bewuste man te trouwen, legt u een aantal documenten neer: online conversaties met uw nicht Z.(...) waarin ze vermeldt dat uw familie wil dat u met die man trouwt (vergezeld van een aantal foto's van de persoon in kwestie) en een aantal ingesproken berichten op uw gsm van uw oom S.(...) (documenten 2-3). Met deze berichten wil u de wens van de familie van uw vader in verband met uw huwelijk aantonen (CGVS p. 6). Deze berichten op zich volstaan echter niet om de eerdere beoordeling aangaande de

uithuwelijkingsproblematiek met de familie van uw vader om te buigen, temeer gezien de hierboven gedane vaststellingen. Immers, (digitale) documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ongeacht het feit dat uit de door u voorgelegde berichten niet onomstotelijk blijkt van wie ze afkomstig zijn en dat de persoon op de foto's eender wie kan zijn, volstaan deze berichten niet om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar uw land daadwerkelijk door de familie van uw vader uitgehuwelijkt zou worden en u zo uw moeder niet meer zou zien, zoals u beweert (CGVS p. 10). Gelet op alle hierboven aangehaalde elementen, kunnen uw verklaringen over deze concrete uithuwelijking die u in Tsjetsjenië te wachten zou staan, niet weerhouden worden. Bijgevolg is uw stelling dat u in uw land een gedwongen huwelijk boven het hoofd hangt, enkel gebaseerd op persoonlijke vermoedens en blote verklaringen. Echter, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Zodoende kan in uw hoofde niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade omwille van een mogelijk gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Tsjetsjenië.”

Betreffende het door verzoekende partij middels de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bijgebrachte stuk dat zij in de bijgevoegde inventaris als “Dreigberichten samen met de vertaling” omschrijft, merkt de Raad op dat aan dit stuk, dat dreigberichten weergeeft die beweerdelijk door een oom langs vaderszijde zouden zijn verstuurd, geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien uit niets (onomstotelijk) blijkt wie de werkelijke afzender van die berichten is -uit het voorgelegde kan de afkomst niet worden afgeleid-, zodat geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat de familie van wijlen haar vader daadwerkelijk die berichten verstuurde, en gelet inzonderheid ook op het feit dat het gemakkelijk is om zelf, en/of mogelijks met de hulp van anderen, zulke berichten te fabriceren en te ensceneren. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De argumentatie van verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal haar verwijt niet voldoende informatie te hebben over de man met wie zij een huwelijk zou moeten aangaan, maar dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij alles moet vernemen via een nicht, en het niet ongewoon is in Tsjetsjenië dat meisjes op jonge leeftijd worden uitgehuwelijkt zonder veel informatie over de toekomstige echtgenoot, wijzigt niets aan en vermag geen afbreuk te doen aan de door de commissaris-generaal in haren hoofde vastgestelde gebrekkige interesse: “Zo weet u niet wie ze voor u al gevonden zouden hebben om mee te trouwen. Behalve dat zijn voornaam A.(...) zou zijn, weet u niets anders te vertellen over deze bewuste persoon. U weet niet wat zijn familienaam is of waar hij vandaan komt. U zegt dat zijn familie misschien rijk is en uw oom op die manier misschien met hem in contact kwam, maar eigenlijk weet u dat niet. U weet niet hoe het komt dat zijn familie rijk zou zijn. U verklaart expliciet niets te weten over de familie van de bewuste man. U blijkt zich bovendien op geen enkele manier geïnformeerd te hebben over de persoon in kwestie met wie u zou moeten trouwen, niet via uw tante die nog in Tsjetsjenië is en met wie u nog contact heeft, niet via uw broers in België die in contact staan met uw ooms, en zelfs niet via uw nicht Z.(...) in Tsjetsjenië met wie u naar eigen zeggen een goed contact heeft en die u alles zegt. Hoewel u dit nieuws bij verschillende aangelegenheden en van verschillende personen zou hebben vernomen, maakt u niet aannemelijk waarom u zich, via de genoemde personen, niet zou kunnen informeren over de man die de familie van uw vader voor u gevonden zou hebben – meer nog, u zegt zelfs dat u niet wenst meer te weten over deze persoon (CGVS p. 7, 8-9). Dergelijke verklaringen omtrent een nochtans cruciaal aspect van de uithuwelijking die u boven het hoofd zou hangen (i.e. de identiteit van de bewuste bruidegom in spe), zijn evenwel dermate vaag dat ze niet overtuigen. Het is opvallend en weinig aannemelijk dat een asielzoeker die absoluut niet wil trouwen met iemand die door haar familie zou zijn uitgekozen en dit element aanhaalt als één van de belangrijkste (zo niet hét belangrijkste) punt(en) in haar asielaanvraag, niet de moeite neemt om zich te informeren over wie de persoon dan zou zijn met ze gedwongen zou moeten trouwen, hoewel ze daartoe toch de mogelijkheden had – u onderhoudt immers nog contacten met het thuisfront (CGVS p. 6, 7).

Daarnaast overtuigen uw verklaringen niet dat uw ooms een smoesje in verband met het lichaam van uw vader gebruikten om u terug naar Tsjetsjenië te krijgen om u daar dan uit te huwelijken met de reeds vernoemde persoon. Uw ooms zouden uw broers een paar jaar geleden gemeld hebben dat ze het

*lichaam van uw verdwenen vader gevonden hebben, maar u zegt dat uw broers dit niet geloofden. U verklaart dat jullie ook hoorden dat dat niet waar was. Als u dan gevraagd wordt hoe uw broer wist dat het niet waar was wat uw ooms over uw vader zeiden, verklaart u dat niet te weten. Meer nog, u blijkt uw broer zelfs niet eens gevraagd te hebben hoe hij dan wist dat dat niet waar was (CGVS p. 4-5). Welnu, aangezien dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas (nl. dat uw ooms een smoes gebruikten om u naar Tsjetsjenië te krijgen om daar te trouwen), is het weinig aannemelijk dat u geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou moeten blijken dat uw ooms aan het liegen waren en dat u zelfs niet de moeite nam om bij uw broer (van wie u het vermeende nieuws in verband met uw vader vernomen had) na te gaan hoe hij dan wist dat dit niet waar was. Dit getuigt van **onaannemelijk weinig interesse in de problematiek** die toch rechtstreeks op u betrekking had (nl. een gevreesd gedwongen huwelijk), wat allerminst bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak.*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij als jong meisje tot een kwetsbare groep behoort, dat zij in een zwakke positie staat, dat zij hier in België een vriend heeft, dat de bewijslast veel te hoog ligt en het niet zo eenvoudig is om een gedwongen huwelijk aan te tonen, en dat haar moeder zich steunt op haar relaas dat zij zal uitgehuwelijkt worden, en ze leest voorts een ter terechtzitting neergelegde brief voor gericht aan de Raad –ze herhaalt hierin kort haar relaas, vraagt begrip om haar moeilijk verleden en situatie en stelt dat haar toekomst hier in België ligt waar ze liefde kent en vriendschap, kennissen en de school heeft-, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 juli 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.”

Verzoekende partij gaat echter ter terechtzitting d.d. 25 augustus 2017 niet in op en laat na concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 juli 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS